

همشهری

حافظ

محتاج قصه نیست گرت قصه خون ماست
چون رخت از آن توست، به یغما چه حاجت است

صفحه ۱ از ۱۰۰۰۰۰

صفحه آخر

همشهری: www.hamshahrionline.ir
سایت روزنامه: newspaper.hamshahrionline.ir

دفتر مرکزی: تهران، خیابان ولیعصر (مج)، کوچه شهید سید کمال فرشی، شماره ۱۴
کد پستی: ۴۵۹۵۴-۱۹۶۶۴ | تهران، صندوق پستی: ۱۹۳۹۵۵۴۴۶
تلفن: ۲۲۰۴۰۶۷ | فاکس: ۲۲۰۴۰۶۷

پدیرش آگهی: ۸۳۳۱۰۰۰
چاپ: همشهری
تلفن: ۲۸۰۷۵۰۰۰
توزیع و اشتراک: موسسه نشر گستر امروز نوین
تلفن توزیع: ۶۱۹۳۳۰۰۰
تلفن اشتراک: ۶۱۹۳۳۱۱۴

سیاسی و دیپلماتیک:
مدیر: حسین ارجلو
شهزنگار:
مدیر: پروانه بهرام نژاد
مدیر: مریم باقرپور
اقتصاد:
مدیر: حسین لطفی
مدیر: مریم موسوی پور
تماشاگر:
مدیر: امیر محمد یعقوب پور
مدیر: لیلی خرسند
ایرانشهر:
مدیر: زهرا عباسی
تندرستی:
مدیر: عیسی محمدی
مدیر: مریم سرخوش
سرخ:
مدیر: جواد عزیزی
مدیر: محمد جعفری
جاستنیه:
مدیر: ساسان شادمان
مدیر: زهرا خلجی
سرزمین من:
مدیر: محمد بابک کانی
جامعه:
مدیر: زهرا عباسی
گزارش:
مدیر: مسعود میر
مدیر: زهرا عباسی
۲۴ (سینما و تلویزیون):
مدیر: سعید مروتی
مدیر: علیرضا محمودی
مسئله آخر:
مدیر: جواد نصرتی
طرح و گرافیک:
مدیر: محمد علی حلیمی

کوچه گرد

اجاره خانه در سال ۱۳۰۱: راحت تر از خرید یک متر چلوار

لیلا باقری

اجاره نشینی در تهران حالا یکی از مشکلات بزرگ مردم و غصه سر دلشان است، به ویژه وقت جابه جایی، اما در طهران قدیم اجاره نشینی مساوی با خوش نشینی بود.

طبق سرشماری ای که در سال ۱۳۰۱ در طهران انجام شده بود ما آن سال ها ۱۲۴۴۰ خانه شخصی با حدود ۱۹ اتاق و ۷۲۰۰ اجاره ای با تقریبا ۸ اتاق داشتیم. این آمار می گوید تقریبا نصف بیشتر مردم تهران خانه از نصف هم خانه نداشتند. اما جالب اینکه اجاره نشینی در سال ۱۳۰۱ در تهران به دلیل بی پولی و گرانی زمین و ساخت وساز نبود، بلکه مردم آنقدر در اجاره نشینی راحت و بی دغدغه بودند که کسی احساس نیاز برای ساخت خانه نمی کرد. اجاره نشینی بود و خوش نشینی و گرانه تهیه خانه در تهران به راحتی تهیه کفش و لباس بود و پول هر متر زمین در طهران به اندازه پول یک متر چلوار و چیت. تازه می توانستند کل زمین را هم تسبیبه بدارند و جواز گرفتن و بلدییه رفتن و نقشه معماری آن چنانی هم نمی خواست.

با این حال تقریبا نیمی از مردم مستأجر بودند، چون اجاره نشینی مزاحمت با آزاری برایشان نداشت و به مراتب از داشتن خانه راحت تر بود و در سر ساخت خانه و مخارج تعمیر و رسیدگی را هم نداشت. کسی از مستأجر پول پیش زیاد نمی خواست و به تعداد فرزند و مهمان و رفت و آمدش کاری نداشت. البته مردم امصابی خراب نداشتند که بخواهند به تعداد فرزند مستأجر حساس یا نگران خط و خش افتادن روی دیوار خانه باشند. صاحبخانه ها می گفتند وقتی خرج بچه ها را کس دیگری می دهد، ما چرا کار به تعداد اولاد مردم داشته باشیم. مستأجر و صاحبخانه وقت اجاره با هم تاریخی را مقرر می کردند و سسر آن تاریخ مستأجر خانه را تخلیه می کرد، مگر اینکه صاحبخانه رضایت داشته باشد. سر ماه هم مستأجر اجاره خانه را می پرداخت، حتی اگر به تن شیش محتاج بود. در کل رضایت صاحبخانه خیلی مهم بود، چون مستأجر معتقد بود اگر صاحبخانه راضی نباشد، نمازی که در خانه اش می خوانند و روزهای که می گیرند همه برای صاحبخانه منظور می شود، چون مکان نصیبی می شود. بعضی ها خانه را در دست اجاره می کردند که بسته به میزان اتاق ها از ماهی یک تومان بود تا ۲۵ تومان و ۲۵ نفر. برخی هم اتاقی و صندوقخانه ای اجاره می کردند. جالب اینکه برخلاف امروز که کلی خانه خالی هست که اجاره نمی دهند و مستأجر ها سر گردانند، آن زمان مردم اعتقاد داشتند سر پناه دادن به دیگران ثواب دارد و شکرانه خانه دار بودن خودشان است. مثلی هم داشتند که «خانه پر از دشمن باشد، اما خالی نباشد». روی همین حساب بود که به اندازه نیاز خودشان اتاق برمی داشتند و بقیه را اجاره می دادند. اگر هم کسی از آنها اتاقی برای اجاره می خواست و جواب منفی می شنید واقعا به این دلیل بود که آن آدم اتاق خالی نداشت و اگر داشت، بدون سؤال و جواب خاصی و گرفتن پول پیش اتاق را اجاره می داد. این وسط فقط مردهای مجرد و بدون خانواده بودند که به سختی اتاق برای زندگی پیدا می کردند. شما دلتان نمی خواهد حداقل در فقره اجاره نشینی یک عقبرگرد ۱۰۰ ساله داشته باشید؟

بالسکن این کیوار کد
پادکست مربوط به یادداشت
را بشنوید.

سوژه روز

پازدن در دود و دم ممنوع

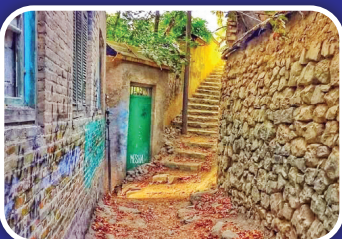
دوچرخه، یکی از سلاح های مبارزه با آلودگی هواست؛ وسیله نقلیه پاکی که تنها خرجش، پازدن است و بدون گرد و خاک، راکبش را از این سو به آن سوی شهر می رساند. اما کارشناسان معتقدند که در روزهای آلودگی هوا، باید روی ماه دوچرخه سواران شهر را بوسید و از آنها خواست برای رفت و آمد از وسایل نقلیه عمومی استفاده کنند؛ زیرا پازدن، تعداد دم و یسازدم را یک دوچرخه را چندبرابر می کند و به ریه های نازنین این هواداران هوای شهر، پر از دود و دم می شود.

کوچه های آشتی کنان تهران

این معابر پایتخت، همچنان حال و هوای خوش گذشته را دارند و از جذابیت های شهر به شمار می روند

مکت

شمیران

لایه لای برج های بلند این نقطه گران شهر تهران، کوچه های قدیمی با معماری سنتی و بافتی کهن وجود دارد. این کوچه ها که بیش از ۸۰ درصد کوچه های تهران با به اصطلاح کوچه آشتی کنان هم پیدا می شود، هنوز بافت سنتی خود را حفظ کرده اند و تبدیل به جاذبه گردشگری شده اند.

پاسداران

از کوچه های آشتی کنان تهران کمتر نشانی باقی مانده است؛ اما یکی از این کوچه ها در شمال شهر که معماری متفاوتی دارد این روزها مورد توجه قرار گرفته است. این گذر یک گذر طراحی شده به دست شهرداری است تا محله حصار بوعلی در خیابان پاسداران را رنگ و رونق ببخشد.

عودلاجان

قبلا در محله های سنگلج، عودلاجان و پامنار تهران کوچه های آشتی کنان زیاد بوده اما از آنجا که شهرداری برای مدیریت بحران عرض کوچه ها را بین ۶ تا ۸ متر در نظر گرفته است اغلب این کوچه ها تعرض شده و از بین رفته اند. با این حال هنوز هم اگر به این محله ها سر بزنید، می توانید کوچه های باریک باقیمانده از تهران قدیم را ببینید.

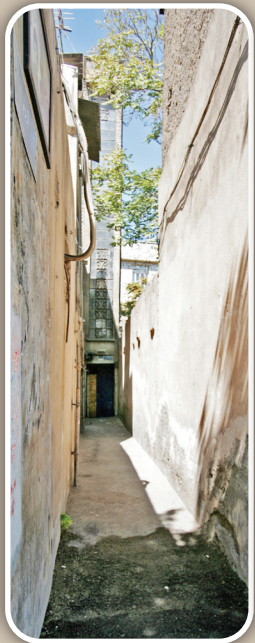
فاطمه عباسی

عرض شان کمتر از ۲ متر است؛ آنقدر تنگ و باریک که حتی آنفر هم به زور از آن عبور می کنند. به همین دلیل هم به آن کوچه آشتی کنان می گفتند؛ کوچه هایی که جذابیت های خودشان را در گذشته داشتند و هنوز هم در برخی از شهرها از جمله تهران، وجود دارند. کوچه های آشتی کنان، کوچه های تنگ و باریکند که بیشتر در بافت قدیمی محله ها پیدا می شوند. عامه مردم بر این باور بودند وقتی آنفر با هم قهر بودند، هنگام عبور از این کوچه ها با یکدیگر برخورد می کردند، این وضعیت خنده دار باعث می شد تا بخندند و آشتی کنند. در گوشه و کنار همین تهران رو به سوی

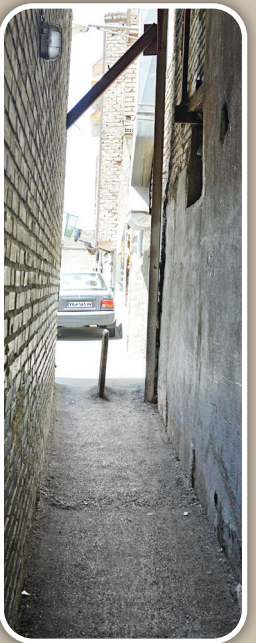
عامه مردم بر این باور بودند
وقتی آنفر با هم قهر بودند، هنگام
عبور از این کوچه ها با یکدیگر
برخورد می کردند. این وضعیت
خنده دار باعث می شد تا بخندند
و آشتی کنند

منطقه ۱۰- قصرالدشت

منطقه ۱۲- فردوسی

منطقه ۱۶

دهکده المپیک

یادگار بازی های آسیایی

بوستان لتمان

ورزشگاه آزادی

نمایی از محله دهکده المپیک

میدان دهکده المپیک

آسیایی بود که میزبانی آن را تهران بر عهده داشت. قرار بود ورزشکارانی از کشورهای آسیایی از ۲۵ تا ۱۰ هزار ورزشکار ۱۳۵۳ خورشیدی، در تهران در رشته های گوناگون با هم رقابت کنند و این همه ورزشکار و هیأت همراه، احتیاج به محلی برای اسکان داشتند. مسئولان وقت آن روزگار، امروز، دروازه دولت با همان تقاطع خیابان سعیدی با خیابان انقلاب است، بر زمین زد و تهران روز به روز گسترش یافت و حالا همین شد که می بینید. اما قصه اضافه شدن هر بخش، روستا و محله به تهران هم برای خود حکایت های دارد خواندنی. در اینجا به قصه شکل گیری محله دهکده المپیک تهران در منطقه ۲ می پردازیم.

فضا

این محله به خاطر کاربری خاص خود به بلوک های ۴ یا ۵ طبقه تقسیم شد که فضاهای سبز، آنها را از هم جدا می کرد. نام برخی خیابان هایش هم از آن روزگار، هنوز ورزشی باقی مانده؛ ورزش شرقی و غربی، المپیک و این اواخر هم حسن یزدانی. بد نیست بدانید بعد از بازی های

آب و هوا

آب و هوای دهکده المپیک، به دلیل موقعیت جغرافیایی آن بسیار دل انگیز است. این محله از شمال به رشته کوه های البرز، از جنوب به اتوبان شهید خرازی، از غرب به بوستان لتمان و از شرق به باغ ها و رودخانه کن محدود است. همجواری با آبشار تهران، بوستان جنگلی چیتگر و دریاچه خلیج فارس هم این منطقه را نزد تهرانی ها محبوب کرده است.

تاریخ

بازی های آسیایی سال ۱۹۷۴، هفتمین دوره بازی های

تهران مصور

وقتی کشاورز الیزابت بود

شاید کمتر کسی بداند که بلوار کشاورز امروزی قدمتی در حدود یک قرن دارد. برخی مدعی اند که بلوار کشاورز یکی از نخستین بلوارهای ایران است. البته جالب است بدانید که بلوار کشاورز ابتدا آب کرج نام داشت که بعدها به الیزابت تغییر نام پیدا کرد. همچنین این بلوار به دلیل وجود رودخانه ای قدیمی و سرسبزی درختان محل استراحت و تفریح پایتخت نشینان بود. اما بعدها چند کافه و رستوران در دوطرف بلوار ساخته شد و ساختمان های اداری نیز به این بلوار منتقل شدند. بعد از انقلاب هم این بلوار به کشاورز تغییر نام داد.

خوش خبر

چشم امید دیالیزی ها

۷۰۰ میلیونش را نه سرمایه برای تعویض ماشین و خانه کرد و نه هزینه رفاه بیشتر! خوب حساب و کتاب می دانست، برای همین هم در پرسودترین معامله، سرمایه گذاری اش کرد و خیر دنیا و آخرتش را خرید. با آن پول می توانست رنگ و لعاب جدیدی به زندگی اش اضافه کند اما پیچیده خرجش نکرد؛ برای آنهایی که تمام زندگی شان وصل است به دستگاه دیالیز، جان خرید تا زنده بمانند و زندگی کنند. صحبت از مسعود هوشمند است؛ خیر سلامت استان یزد که سرمایه اش را صرف خرید یک دستگاه و تعمیر ۲ دستگاه دیالیز بیمارستان میبد کرد؛ کسی که در سال ۱۳۹۴ هم هزینه ساخت بخش دیالیز بیمارستان را تأمین کرد و همچنان به تجهیز و تعمیر دستگاه ها و امکانات این بخش ادامه می دهد.

نجات روباه زخمی

ماجرای این قرار است که مأمور تیم گشت پلیس راه یزد- کرمان موقع گشت زنی در محور مواصلاتی یزد به انار، یک حیوان زخمی را در کنار جاده مشاهده می کند. این مأمور وظیفه شناس روباه مجروح را که از ناحیه پا آسیب دیده بود، به پاسگاه پلیس راه منتقل می کند و سپس برای مداوا و تحویل عوامل محیط زیست می دهد. همانطور که می دانید برخی از جاده های کشور مان محل تردد حیوانات است و اگر رانندگان با حواس جمعی در این جاده ها رانندگی نکنند، ممکن است با این حیوانات تصادف کنند. به همین دلیل سهرنگ رحیم حاجی ده آبادی، رئیس پلیس راه استان یزد گفته: رانندگان هنگام رانندگی در شب و اوایل صبح با کمی دقت از بروز حوادث رانندگی در برخورد با حیوانات پیشگیری کنند.